

Ký ức mùa khai giảng

ISSN: 2734-9195 09:05 03/09/2025

Mỗi mùa khai giảng hôm nay không chỉ gọi về tuổi thơ, mà còn là cơ hội để ta sống chậm lại, để nuôi dưỡng chánh niệm, để gieo trồng từ bi trong từng lời nói, việc làm.

Tác giả: **Lê Thị Kết** - TP.Hà Nội

Mỗi chớm đầu thu, hương cốm mới thoảng qua phố, làn gió se se khẽ lay ngọn lá, lòng tôi lại bồi hồi như nghe đâu đó vang lên tiếng trống trường rộn rã.

Thời gian có thể cuốn đi bao đổi thay của đất trời, nhưng ký ức về những mùa khai giảng tuổi thơ thì vẫn còn đó – trong trẻo, vẹn nguyên như vừa mới hôm qua. Đó là thứ ký ức không bao giờ phai nhòa trong tôi, niềm háo hức ngày thơ của đứa bé năm nào và tình yêu thương ấm áp của **cha mẹ**, hình bóng cha mẹ chuẩn bị từng trang vở chiếc bút cho đứa con thơ đang mong ngóng, bồi hồi trước hành trình mới.

Ngày nay, có thể nhiều thứ đổi mới: Trường lớp khang trang, **học sinh** áo quần chỉnh chu, những chiếc máy ảnh, điện thoại ghi lại từng khoảnh khắc. Nhưng ký ức về một thời giản dị nơi quê nhà, về ngày khai giảng đầu tiên với nỗi háo hức run rẩy trong tim, thì chẳng gì có thể thay thế.

Những năm tháng tuổi thơ, khi tôi lần đầu tiên được mẹ dẫn lên phố huyện mua sách vở, chặng đường hơn chục cây số, bố mẹ tôi mỗi người một chiếc xe đạp chở tôi và chị hai, mồ hôi ướt đầm lưng áo, mệt nhọc là thế nhưng ai cũng rạng rỡ. Điều làm tôi nhớ nhất mỗi khi được lên phố huyện không chỉ là quần áo mới, sách vở mới, mà còn là niềm vui nho nhỏ: Được ăn kem.

Thời đó, ở quê hiếm khi có người bán kem dạo, chỉ trên phố huyện mới có. Thế nên cây kem mát lạnh ấy, với trẻ con chúng tôi, là phần thưởng ngọt ngào chẳng thể nào quên. Vài cuốn vở ô li, 1 cây bút mực, 1 đôi dép mới, giản dị thôi nhưng là cả một tuổi thơ êm đẹp mà bố mẹ tôi đã còng lưng gồng gánh.

Hình ảnh minh họa (sưu tầm).

Sáng mông 5 tháng 9 năm ấy, không cần mẹ gọi, tôi đã tỉnh giấc khi gà còn chưa gáy sáng. Lòng rộn ràng, tôi kéo tay mẹ dậy. Lần đầu tiên bước vào cổng trường, tay nắm chặt tay mẹ, tim đập nhanh trong tiếng trống trường giòn giã. Có lẽ, ký ức ấy, dù bao năm đi qua, vẫn là thước phim đẹp nhất trong tuổi thơ tôi.

Những năm sau, mẹ vẫn luôn là người dắt tay tôi đến trường trong ngày khai giảng. Đến tận khi lên cấp hai, mẹ mới yên tâm để tôi tự đi cùng bạn bè. Giờ nhớ lại, tôi thấy rõ tình thương âm thầm của mẹ: Không chỉ lo áo quần, sách vở, mà còn muốn được nhìn thấy con mình bước vào cổng trường bình an, vui vẻ.

Có lẽ, đó cũng là một hình thức “*bố thí*” mà Phật giáo nói đến: cha mẹ trao cho con không chỉ vật chất, mà cả tình yêu thương, thời gian và sự đồng hành. Tình thương ấy, một khi đã được gieo vào ký ức, sẽ ở lại mãi, nuôi dưỡng con người ta đi qua bao chặng đường đời.

Ngày ấy, chúng tôi không có ảnh chụp, không có clip quay lại. Nhưng không sao cả. Bởi trong tâm trí, hình ảnh ấy vẫn sống động như một bộ phim quay chậm: Tiếng trống trường, tà áo trắng, nụ cười bạn bè, bàn tay mẹ nắm lấy tay tôi.

Vạn vật ngoài kia có thể thay đổi, ký ức rồi cũng phai nhạt theo thời gian. Thế nhưng, điều còn lại chính là ký ức – sự biết ơn, niềm hạnh phúc, tình thương. Những thứ ấy, một khi được khắc vào tâm, sẽ trở thành món quà vô giá của tuổi thơ.

Chỉ ít ngày nữa thôi, học sinh cả nước lại bước vào năm học mới. Tôi tin rằng, không chỉ riêng mình tôi, mà rất nhiều bậc cha mẹ, ông bà, khi nhìn con cháu chuẩn bị đến trường, cũng sẽ dâng trào bao kỷ niệm.

Mùa khai giảng, vì thế, không chỉ là ngày hội của học trò. Đó còn là ngày hội của ký ức. Một dịp để người lớn trở về với tuổi thơ của chính mình, để biết trân quý hơn hiện tại, để thấy lòng mình lắng lại, và để mỉm cười trước *“một thời để nhớ”*.

Mỗi mùa khai giảng đi qua, ký ức tuổi thơ lại trở về như một mảnh ghép không bao giờ mất. Dưới ánh sáng Phật pháp, ta có thể thấy rõ: Ký ức cũng là biểu hiện của vô thường. Mọi cảnh vật đã đổi thay, sân trường xưa có thể không còn, cha mẹ tóc đã bạc, nhưng tình thương và sự tri ân vẫn ở lại trong tâm. Chính tình thương ấy là gốc rễ của hiếu đạo – một giá trị luôn được nhấn mạnh như nền tảng đạo làm người trong đạo Phật.

Những mùa khai giảng đã đi qua, tưởng như chỉ còn là tiếng trống xa xưa vọng lại, nhưng thực ra vẫn sống động trong từng nếp nhớ của chúng ta. Bởi khai giảng không chỉ là ngày hội của sách vở, mà còn là ngày hội của tình thương và sự khởi đầu. Đó là bàn tay cha mẹ tất tả lo toan, là ánh mắt thầy cô triu mến, là những nụ cười trong veo của bạn bè đồng trang lứa. Nhớ lại để thấy mình đã từng được nâng niu, để thấy trong dòng chảy vô thường, điều quý giá nhất chính là tình người còn lưu giữ trong tâm.

Dưới ánh nhìn Phật pháp, ký ức ấy cũng là một lời nhắc nhở về đạo hiếu và lòng biết ơn: tri ân cha mẹ, tri ân thầy cô, tri ân cả cuộc đời đã ban tặng cho ta một *“thời để nhớ”*. Và cũng từ đó, mỗi mùa khai giảng hôm nay không chỉ gọi về tuổi thơ, mà còn là cơ hội để ta sống chậm lại, để nuôi dưỡng chính niệm, để gieo trồng từ bi trong từng lời nói, việc làm. Bởi ký ức, nếu biết giữ gìn như một hạt giống lành, sẽ nở thành hoa trái trong hiện tại – hoa của hiếu hạnh, trái của yêu thương, làm đẹp cho chính mình và cho cả cuộc đời này.

Tác giả: **Lê Thị Kết** - TP.Hà Nội